

2. szám.
Julius 11-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jul.—dec. **3** frt., és három óra jul.—sept. **1** frt. **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

KI TARTOZIK HÁT HAZAFI LENNI.

(Variációk egy műbíró ezen mondása felett:

„A színésznél nem kívántatik, hogy jó hazafi legyen.“)

Ugyan bizony ki keresné nála,
A színésznél, hogy hazafi legyen?
Játszék jól és öltözködjék szépen
Ezzel beírják nála elegenden?

Hát a varga miért lenne honfi?
A szabó mért lenne patrióta?
Nekem derék ember mind a kettő,
Ha csizmám s kabátom jól befő'dta.

Válogatom én a pékmesternél,
Milyen az ő honfi conduitja?
Azt nézem, hogy ki süt nagyobb kiflit?
A nemzetet tőlem bárhogy szidja.

Kérdezem én tán a fiakkertől
Liberál-e, vagy aristokrátá?
Magyar-e vagy német? csak azt kérdem
Melyik köztök legkevésbé drága?

Nézem én a császár-fürdő bálban,
A táncosném honleány-e vajjon?
Csak nekem legyen szép és szerelmet
Akkor egyszer csak énnekem valljon.

Vagy talán a poetától kérdem
Hogy kit szeret és kire haragszik?
Meg vagyok én vele elégedve:
Ha metruma jó és ríme hangzik.

Ki tartozik hát jó honfi lenni,
Ha mind kihullunk a rosta-likon?
Tartozik jó honfi lenni csupán
A tekintetes nemes publikum.

Hazafiság a publikum dolga,
Erre buzdítja őt minden kármén,
Ő tartozik rá „előfizetni“;
Akár tetszik az neki, akár nem.

K—s M—.

SZÁZ ÉV MULVA!

Egy újzeelandi sportsman naplójából.

(Folytatás.)

— Hja, uram, panaszkodék a zsidó táblabíró; — ez előtt száz évvel mi voltunk itt az uralkodó faj. A magyaré volt a föld, az szántott, vetett, aratott, mi pedig bemértük a gabonát. Ekkor támadt két gonosz proféta a galiléusok között: **Ivanker** és **Reviczker**, azok tele beszéltek a magyarok fülét akciókkal, ksefteléssel, zsidó emancipációval; a magyar elkezdett kseftelni, a zsidó elkezdett földes úr lenni; most itt vagyunk mi! a *Kanahán földje* a mi nyakunkon maradt; és most a magyar méri be a mi gabonánkat. Mert rettenetes dolog ez a földes uraság, drága barátom; nekünk kell esőért, napfényért imádkozni, mi hordjuk a pénzünket a biztosító társulatba, mi fizetjük az adót; — ha rosz termés van, nincs *mít* eladnunk, ha jó termés van, nincs *kinek* eladnunk; — mi csináltatjuk az utakat, mi tartjuk a transennákat, minket keres meg minden poéta az előfizetési iverével; — nekünk kell adakoznunk hazai czélokra, minden közintézet hozzánk fordul; — ha marhadög jár, ha jégeső van, az minket ver; a magyar csak nevet bennünket: — mienk a föld, övé a papiros.

Oh be megsajnálтам szegény zsidó táblabíró.

— És aztán, folytatá ő, ha a szegény zsidó földes úr megszorul, s kénytelen valamelyik magyar bankárhoz folyamodni kölcsönért; no az akár a nyakát metszette volna el. Először is jót kell érte állani in solidum az egész vármegyének; másodsor le kell neki hypothekául kötni az egész districtust, nemfizetés esetében alávetni magát a kapus bíróságának, és a rögtöni személyfogságnak, kurtavasban. Ha ezeket mind teljesíté az ember, akkor aztán talán nagy nehezen kap az illető bankháztól kölcsönt húsz perczentre. A bankár ad zálogleveleket s a húsz perczent *kamatot* előre lehúzza; a sensal lehúztíz perczent *provisiot*; a váltóház, a hol bankót adnak a záloglevélért, lehúzt belőle húszat a *cursus* szerint, s a pénzverőben lehúznak *ágio* fejében harminczat, a *bélyeg*-illetékekért lehúznak ötöt, a *betáblázásért* megint ötöt, úgy hogy mire hazajut a pénzével a szegény zsidó táblabíró, marad a zsebében tíz forint. Oh hogy soha meg ne

tanították volna fiaikat erre a mesterségre a gyászos emlékü Ivanker és Reviczker! és soha ne emancipálták volna a mi atyáinkat!

A keseredett szivü földbirtokos sűrű könynyeket hullatott.

Hogy vidámabb tárgyra vigyem át a beszélgetést, elmondám neki, hogy jártam a vasuton egy delnövel.

— Hja, mondá az én zsidó táblabíráim; az bizonyosan előkelő hölgy volt.

— Honnan tudja ön?

— A középrendnél nem a férfiak szokták megkérni a nőket, hanem a nők a férfiakat. Ha végig megy ön a váczy utcán, legalább is öt-hat házassági ajánlattal fogják meglepni. Személyesen és ágensek által. Ha kér ön enni a vendéglőben, az étlap mellé egy házassági ajánlatot kap fotografiált arczképpel; a bérkocsi belül ki van ragasztva hasonló arczképekkel, tulajdonosaik nevével és szállásával ellátva, a szivart is abbatarják, s ha valaki kpezet szorít önnel az utcán, a tenyerében fotograf arczkép van, a minek a háta gumival odaragasztatik az ön tenyeréhez kézszorítás közben.

— Ugy látszik e szerint, hogy ez az üzlet nagyon virágzik.

— Kitünően. A status fő jövedelem forrása. Minden utcában van egy hivatal, a hol a házaspárokat mérsékelt díjért összekötik.

— Az az, megesketik.

— Dehogy esketik! Ki tartana a XX-ik században az esküvésről valamit? Az egész csupán törvényes aktus. A tény protokollumba vétetik, a nevek föliratnak; a férj, vagy a nő, — már a szerint, a hogy meg tudnak egyezni, a másik félnek a bíró előtt bizonyos bánatpénzt lefizet; ha a férj veszi el a nőt, kifizeti egy fertályra a szállást, legalább két hónapra a konyhapénzt; ha a nő veszi el a férjet: bizonyos adjustir-montirungs-pauschalet kézbesít; arra mind a ketten stemplit kapnak az inggallérukra s azzal mehetnek. Útközben a portás figyelmessé teszi őket, hogy az a másik hivatal, a hol ismét elváltasztják őket, a tulsó folyosón található; a mi egyébíránt fölösleges; mert ha az ember épen

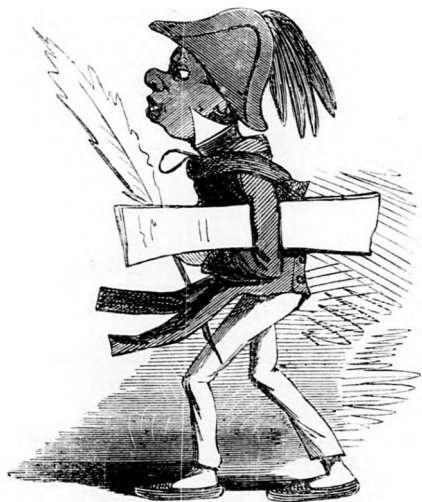
nem akar többet együtt lenni a feleségével s a scénáktól irtózik, szépen elmehet hazulról; az asszony a hivatalos hírlapba beiktattatja, hogy az eltávozott térjen vissza 15 nap alatt, ellenben in kontumaciám fel fog oldatni a házasság s azal vége.

— De hát az — új nemzedék? Arról ki gondoskodik.

— Ah! hát kicsoda? A státus. Ugyan ki vesződnék mai világban még a gyerekeivel odahaza? Azért van minden utczában egy lelenczház. Ott a gyermekek igen jó nevelést kapnak. Tessék elhinni. Otthon nem alkalmatlankodnak; egyenlőséghez szoknak; családi gyöngeségektől mentek maradnak, és képezik a loyális honfiak tömegének magvát!

Elsodálkozom! Mily tökéletességet képes kifejtetni az emberi szellem!

E közben egy tiszta fekete úr érkezett az asztalhoz, melynél ülünk. Még a képe is fekete volt.

— Ez az a híres doktor omnium scibilium; Mungo Pungo; a ki a condensált tudományoknak capsulákban való beadását feltalálta.

— Ah! kérem.

— Azt tetszik tudni, hogy nálunk Európában par excellence a néger faj foglalkozik a tudományos pályán, ők a doktorok, prókátorok, hivatalnokok jobbadára. A fehér ember csak dolgozik, vagy kseffel. Alásszolgája, kedves doktor úr, hát mi újság? Tegnap óta miket találtak fel Amerikában?

Doktor Mungo Pungo megtöriülte szemüvegét (az is fekete volt) s válaszolt:

— Oh, táblabíró úr, igen sokat. Egy yankee feltalálta, hogy chemiai uton a krétából és a gipszből tökéletes sütni való lánglisztet lehet producálni. Már kötött is szerződést Angliával, melynek krétapartjait egészen zsemlyévé szándékozik változtatni.

— Váj mir! kiálta fel, hanyattesve ijedtében, az én táblabíró: akkor a szegény magyar földes úr minek természetesen még búzáat?!

— Továbbá, folytatá a néger professor, egy másik yankee felfedezte, hogy ha az egész hosszú fenyőszálat bizonyos savanyokba belefektetik, az rövid időn egész hosszában szöhető, fonható anyaggá változik.

— Jaj nekünk! Hát akkor mire természetünk mink még kender?

— Azután egy yankee feltalálta, hogy a spiritus nem más mint vízzel kevert tűz. És így galvanicus uton tiszta vízből spiritust állít elő; egy másik meg feltalálta, hogy a kristallizált napsugár, nem más, mint legtökéletesebb cukor. S most ezek ketten együtt a legfinomabb bort állítják elő millió tonna számra vízből, napból és menykőből.

— Megyek haza s mind kivágatom a szőlőmet! kiáltott kétségbeesetten a földes úr. Most már akár semmit se termesztek, mint dohányt.

— Jajh! Hát a tengeri szivarokról nem hallott még? szólt a szerencsen doktor. Az ám, egy yankee felfedezte, hogy az Atlanti ocean fenekén egész erdők vannak, a mik kész szivart teremnek; sokkal illatosabbat a Havannánál; milliókint hordják fel a buvárharangokkal; száza csak ötven csinesinbe kerül.

— Jaj! Megüt a ghuta, mi előtt fölakaszthatnám magamat! ordita magán kívül a minden oldalról fenyegetett földbirtokos.

Én valóban nem is értem már, hogy mire való az a földmivelés? mikor chemiai úton minden enni és inni valót elő lehet már állítani.

— Hanem hát, mondám én, hogy vidámabb tárgyakra térjünk; nem lenne szíves megmagyarázni, doktor úr, miben áll az az ön találmánya, a miről tisztelt táblabíró úr szólott az elébb, „a condensált tudományoknak capsulákban való beadása“.

— Oh! hát ön ennek még nem hallotta volna híret? szólt nagyot szippantva burnót szelenczéből doktor Mungo Pungo. Persze: ön új-

seelandi; a déli ultima Thule! Ámbár Grönlandban már ismerik s rég elfogadták találmányomat. Hát ez abból áll, tisztelt uram, hogy nézze ön ezeket a kapsulákat. Ezekben tökéletes extractusa van egy egy tudománynak, chemico-mechanicai uton mnemotechnice condensálva. A mult barbar században minden tudományt elejétől végig kellett tanulni. Nevetséges methodus! Szánalomra méltó elődök! Hogy görnyedtek hajdan könyveik mellett! hogy magoltak évszámra az iskolákban. Most? Tetszik „sublimior mathesis“. Itt van két capsula. Egyet reggel, egyet este. Másnap már exament adhat belőle. Tetszik philosophia? római jog? dogmatica? tetszik botanica? meteorologia? physica? metaphysica? tetszik aesthetica, logica, rhetorica. Vágy tán inkább a kenyérkereső tudományok: therapeutica? veterinaria? geometria? ezek drágábbak, négy kapsulából állnak; vagy tetszenek nyelvtudományok. Ime itt vannak, tessék belőlük válogatni.

Azzal szétgurított az asztalon egy csomó tojásdad tobozt, volt ott mindenféle színű, a világ mindenféle nyelve.

Ha már kell valamit vennem, leginkább ez utóbbi cikknél maradok. Kérem, szeretnék nyelvtudományt bevenni, minthogy ez országban akarok utazni, tehát az itteni otthonost.

E szóra doktor Mungo Pungo két összemarokkal nyúlt a kapsulák közé, s mondta, hogy jól feltátsam a számát, majd belém tölti.

— Hohó! azt a sokat? mondék én ijedten.
— Ez itt mind otthonos. Biztosita a doktor.

— No annyit nem akarok megtudni. Csak két főfő nyelvet kérek.

— Arra kikeresett a sok közül kettőt s mondta, hogy ezekkel elmehetek. Az egyik német, a másik magyar nyelvtudomány.

— No csak adja hát be szaporán; mondék én, eltátva a számát.

Először a németet adta be.

— Tyhú! Hogy karcolja a torkomat.

— Nem csuda, mert hegyesek a betűi. Biztosita a doktor. A másik majd annál édesebb lesz, mert gömbölyűek a betűi.

Azt is lenyeltem: de rögtön felordíték.

— Milliom lánczos lobogós teremtette!

— Ahán! Látja ön, hogy már tud magyarul. Minden ember a káromkodáson kezdi azt megtanulni. Szólt diadallal a doktor.

— De nem azért káromkodom én; hanem pogányul csikarja a hasamat.

— Ez azért van, mert a két kapsula bizonyosan összeveszett egymással odabenn. Ha akarja ön, beadhatok egy porczio „extrait-de-Függetlent“, mely hasonló esetekben specificum mint csillapító. De különben egy óra mulva maguktól is kibékülnek ám és elesillapulnak, a hogy rendszeren szoktak.

(Folyt. köv.)

K—s M—n.

A fecske és a kakas

(mese).

Fecske. Rosz világ van! nem élhetek meg itt; a nagy szárazságban nem termett szűnyog.

Kakas. Hát fogj legyet.

Fecske. Azt nem bántom, mert azzal *sympathiázok*.

Kakas. Hát fogj dongót.

Fecske. Utálom megenni.

Kakas. Kapsz darazsot eleget.

Fecske. Nem merem bántani.

Kakas. Hát egyél méhet.

Fecske. Azt nem szabad. A gazda leveri érte a fészkeket.

Kakas. De hát, ha szűnyog nincs, a légy jó barátod, a dongó nem kell, a darazsot nem mered, s a méhet nem szabad bántanod, akkor mi tévő lész?

Fecske. Visszamegyek oda, a honnan jöttem.

Kakas. Hát az árváiddal, a kiket már ki- és elköltöttél, mi lesz?

Fecske. Azokat rád hagyom.

A margitszigeti klarinétos.

— Nem tetszik egy kis klarinét?
 — Dehogy kell klarinét; nesze egy hatos, aztán eredj a pokolba!

— Parancsolja, kérem alásan, hogy egy kicsit klarinétózzak?
 — Mondtam már, hogy nem kell; nesze két hatos; menj pokolba!

— Egy kis klarinétot, kérem alásan.
 — Csak most ne klarinétózz! nesze egy forint; le igazán elmenj ám a pokolba!

— Egy kis klarinét . . .
 — No már most, ördög hozzon ide! Ülj be a csónakba s nekem hazáig klarinétózz.
 — Hiszen, kérem alásan, — bele se tudok fújni.
 Csak ugy — *ijeszgetőnek* hordom magammal.

A szivarpipa és a kis kutya.

Regényes intermezzo, két ablakfölvonásban és egy ajtó-kinyitásban.

Személyek : egy úr, egy asszony és egy vasuti hivatalnok.
Requisitumok : egy szivarpipa s egy kis kutya.
Történethely : vasuti kocsii belseje.

I. fölvonás.

Úr. (Kényelmesen szivarozgat.)

Asszony. (Orrát kényelmetlenül fintorgatja.)

U. (Roppant füstöt ereszt.)

A. Uram ön szemtelen! A dohányfüst kellemetlen kis Armandomnak.

U. (tovább füstöl.)

A. Összetöröm ön szivarpipáját, ha tovább is alkalmatlankodik Armandomnak.

U. (A szivar hamvát az Armandnak keresztelt kis kutya orrára ejti.)

A. (A szivart pipával együtt hirtelen kikapja kezéből s az ablakon kidobja.)

(A vagonablak legördül.)

II. fölvonás.

U. Asszonyom ön kutyája terhemre van.

A. (Czirogatja Armandot.)

U. Asszonyom ön műveletlen; az ebek illatát ki nem állhatom.

A. (Még ábrándosabban czirogatja négy lábú kedvencét.)

U. (A kis kutya felé nyúl.)

A. Csipd meg! (A kis kutya ugat s harapásra készül.)

U. (A kis kutya ezüst lánczát megragadja, az ablakon kidobva): kedves kis Armand, nem lenne ön oly szíves visszahozni nekem azt a pipát, melyet ő nagysága kidobott.

A. (Elájul.)

(A vagonablak legördül.)

III. fölvonás.

A. (Keservesen sirva a vasuti hivatalnokhoz.) Végem van! Elvesztem! Armandom! Édes egyetlen Armandom! Uram ön látta, vagy legalább láthatta volna, hogy ezen úr gyilkos. Armandom ezer forintot megér; adjon nekem bizonyítványt róla, hogy ily galádul meggyilkoltattott.

Vasuti hivatalnok (nagyokat füstölve öklös török-pipájából). Ön asszonyom meg fogja fizetni a szivarpipát, mert nem volt joga akadályozni ezen urat; miért ült dohányszabadalmas vagonba. Másodszor 20 vörös forintot fog fizetni a vasuti pénztárba; mért vitt kutyát a kocsiba a fönálló rendszabályok ellenére.

A. (meghal.)

(Kocsiajtó becsapódik.)

Sugó. Ugy kell mind a kettőnek; mért járnak magyar ruhában. Ha meghallgatták volna Bolnay születt Bethlen Miklós gróf ő méltósága hazafias szövegét, a zsinórtalan bonjour és a sokat mutató francia ing bi-

zonyosan körülvette volna őket annyi civilizációval, hogy sem a szivarpipa, sem a kis kutya ki nem repültek volna az ablakon. Lám a stationschef úr meg én bügyögőben járunk, neki pipája van, nekem meg kutyám és soha sem dobáljuk ki az ablakon egymás jószágát.

Gyárfás.

Jaj!

Kain természetét
Még sem vetkezé le;
Gyilkos spádé gyanít
Hat szívembe éle —
A néni nyelvének . . .
— Róla szól az ének! —
Jaj! . . .

Ki nem áll a lárma
Egész naphosszanta,
S ezzel a lelkemet
Menykömőd bosszantja,
„Vigyen el az ördög!”
Fülembé így dörmög . . .
Jaj! . . .

Akárhová menjek
Mindenütt nyomomba,
És pattog keményen
Mint valami bomba.
Tűzbe hozott kazán,
Néz így ki igazán . . .
Jaj! . . .

Orrom alá reszel,
Könyfacsaró tormát,
Végkép romba dönti
Az ember jó orrát!
S mint a birka türöm,
Kifogy-e az öröm?
Jaj! . . .

És mind ez azért van
Mivel hogy a lánya —
— De nem beszélem el,
Hordja el a kánya! —
Igen furcsa eset,
Várjatok keveset . . .
Jaj! . . .

Fiam leszen talán
S az majd elbeszéli,
Ily Kainszerűleg
Mért dühög a néni?
Fülembé mért dörmög.
„Vigyen el az ördög!”
— Jaj! Jaj! . . .

SZOMORÚ PISTA.

A lengyel bába.

- Mit rejtegetsz ott a firhang alatt?
- Most született csecsemőt, kozák uram.
- Nemes ember-e?
- Apja, anyja azok.
- Aláírta-e a hódolati feliratot?
- Nem ez még, uram.

- Volt-e engedélye bejönni a tartományba?
- Bizony nem kérdezte ez.
- Tehát te hatósági engedély nélkül engedetlen lengyel alattvalókat csempészel be a határon. Marsch együtt mind a citadellába.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — (Hát már megint megállt a világ, vagy mi?) Bizony, aligha el nem felejtették felhúzni az óráját. Időközben minden ember *metélgetésre* adta magát unalmában. A török szultán a *fiát* metélteti körül, Napoleon a *tyukszemét* metélteti, az angolok a *körmeiket* metélik, a poroszok az *alkotmányukat*, a muszkák a *lengyelek fejét* s az olasz miniszterek *egymás bőrét*. (Hát mi nem metéltünk semmit?) De igen, attilláinkból frakkot.

— — (Micsoda szó az a *Rappahannók*? annyit emlegetik az újságok.) Magyar szó az, azt teszi, hogy: „*bár abba hánók*“.

— — (Szép *rózsa* lehet az a *Puebla*, a mit a francia császárné elnevezett.) Szép bizony! *Arany* földre ültették s *vérrel* öntözték azt.

— — Egy angol tanár olyan kísértetekkel ajándékozta meg a színpadot, melyek *láthatók*, de *meg nem foghatók*, a színészek *keresztüljárnak* rajtuk, még sem *tűnnek el*. (Hiszen ilyen kísértetek régen vannak már nálunk is a színháznál, csak hogy nálunk úgy hívják őket, hogy „*deficit*“.)

— — A lengyel nemzeti kormány leparancsolta a lengyel hölgyekről a *krinlint*. (S azok *szót* fogadtak?) Szót bizony. Most már nem viselik, hanem csinálnak belőle *tépést*. (Már úgy csakugyan hatalmas az a nemzeti kormány.)

— — Deák Ferenczet *vendégszerepekre* hitták *Nagyszébenbe*, ő azonban inkább választotta azt, hogy visszamenjen Szent-Lászlóra, a hol csak az óráját és a tárczáját vették el.

Nyílt levél.

Az Idők Tanulójától a Pesti Napló, Hon és Üstökös szerkesztőjéhez.

„*Szeretett kollégáim az Úrban!*“

„Tudjátok azt nagyon jól, hogy az idén milyen szárazság van a mezőkön. De mi a mezők szárazsága ahhoz az *aszályhoz*, a mi a praenumeratio terén kiüttött. Ehez csak a szomszjas ember torkának szárazsága és a mostani hirszegény lapok hasábjainak szárazsága hasonlítható.

Tudjátok azt is nagyon jól, kedves kollégáim, hogy az én egész pusztámon csak egy kút volt, a melyből mindenkor bőségesen merithettem; és most ez a kút is már már kiapadóban vagyok, és teljes kiszáradással fenyeget. Hogy pedig még egy ilyen kútat leljek, oda nem elég *egy Abbé Richard*, oda *nagyon sok* abbée kell.

Tavaly csak jól voltam. Hol az egyitek, hol a másiktok újságában jött valami kis megtámadás a vaticán ellen, a klérus ellen, vagy más efféle, a mire én aztán két hónapig bőven vezérczikkeztem; de az idén egyitek sem bánt senkit. Hetekig, hónapokig elkutatom a lapokat egy kis anti-romanus támadásért, az alföldi ember nem lesi jobban a támadó felhőket, mint én a ti

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Ideiglenes felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca I. sz. II. emelet.

lapjaitokat, de hasztalan, egy csepp gorombaság sem akar azokból lecsni, a mire én aztán válaszolhatnék.

Kérek azért benneteket, igen kegyes kollégáim, ne engedjétek elpusztulni egyet testvéreitek közül; nem kérek én tőletek kölesni praenumerant, tudom hogy nektek is csak a *vetőmag* tér vissza; de adjatok *munkát!* egész nyárra való munkát! irjatok valamit, a miért én haragba jöhessek; támadjátok meg valakit az én pártfogoltaim közül, hogy én aztán védelmezhessem őket; nem bánom én, ha csak *Pápa mezővárosát* támadjátok is meg; nekem az is elég lesz hü igyekezetemet kimutathatni.

Holtig hüven ragaszkodó és szerető ellenségeitek.
Lovagh Gergely.

Wagram!

— Wagram! kiálta a vonatvezető az állomásnál a kulai hajtsár fülébe, ki sertéseket kísért fel Hamburgba.

— Jól van jól.

— Wagram! kiált megint rá, mikor az épen egy pohár szilvioriumot akar lehőrpinteni.

— Dehogy vágok rád, ne bolondulj.

— Wagram! kiált harmadszor is, a mint menne vissza a wagonba.

— Na ha épen muszáj, hát nesze.

S jót vágott a hátára a karikással.

Nagy férfiak tréfás mondatai.

Gorcsakoff Berghez. Végezzen ön már a lengyelekkel, hadd készüljek el aztán a diplomatiái alkudozásokkal.

Berg Gorcsakoffhoz. Készüljön el ön már a diplomatiával; hadd végezek én aztán a lengyelekkel.

Óvás.

Ezennel figyelmeztetek mindenkit, hogy a Lörinz fiannak senki egy fillért se hitelezzen; — miután én saját adósságaimat sem fogom kifizetni.

Pustlazeby Lázár.

volt alkotmányos földbirtokos.

A prüsszentés.

A palócznak le kellett tenni valami tanácskozásnál az esküt.

A bíró mondta előtte az esküformát, a palócz utána.

Egyszer hirtelen rájön a bíróra a tüszsentés:

Híprtszki!

„De maa kee rem szcepen, szól a palócz, azt csak nem tom utaana esenaanyi“.

Rendelet.

Miután Wilmában a *gyászruha* s minden *fekete öltöny* viselése tiltatott, meghagyatik a *kéményseprőknek*, hogy ezentúl fehér sörömmel kormozzák be magukat.

Murawieff.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten. 1863

(Barátok-tere 7-ik szám.)